

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **Městys Libice nad Doubravou,**
se sídlem v Libici nad Doubravou, Zámecká 47,
zastoupeného JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem
se sídlem v Havlíčkově Brodě, Horní 6,

proti
žalovanému: **Ministerstvu životního prostředí,**
se sídlem v Praze 10, Vršovická 1442/65,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 7. 2. 2018, č. j. MZP/2018/550/191, sp. zn. ZN/MZP/2018/550/31

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále též „žalovaný“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu v Havlíčkově Brodě, ze dne 31. 10. 2017. Žalobci byla pravomocným rozhodnutím správních orgánů uložena pokuta ve výši 50 000 Kč za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále

jen „kontrolní řád“). Žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 2. 6. 2017 při kontrole prováděné inspekci ve věci povolení kácení dřevin konané v budově Úřadu městyse Libice nad Doubravou odmítl starosta jako fyzická osoba přítomná na místě kontroly za kontrolovanou osobu inspekci předložit vydané rozhodnutí o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les podél cesty směřující ke kopci Hradiště, nebo sdělit, že takovým rozhodnutím nedisponuje.

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný odvolací správní orgán nepřezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v celém rozsahu a dostatečně nereagoval na všechny vznesené námitky. Podle názoru žalobce nebyl spolehlivě zjištěn skutkový a právní stav věci.
3. Žalobce v podané žalobě setrval na všech výhradách uvedených v odvolání podaném proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (ČIŽP). Zejména nesouhlasil s tím, že by při kontrole odmítl poskytnout kontrolním orgánům potřebnou součinnost. Starosta žalobce se s pracovníky ČIŽP dohodl na termínu kontroly, přes jeho výslovný dotaz mu nebylo sděleno, čeho se kontrola bude týkat, proto na ni nemohl připravit potřebné listiny. Žalobce má kromě starosty jen dva další pracovníky, kteří vykonávají účetnictví a pomocné administrativní činnosti a s kontrolovanou problematikou nejsou obeznámeni. Kontrolní řád se nevyjadřuje k tomu, v jaké lhůtě má být součinnost poskytnuta. Starosta je přitom odpovědný za výkon samosprávy, veškeré přenesené působnosti a vykonává i další činnosti, které obvykle bývají náplní práce ředitele technických služeb obce. Z tohoto důvodu nemohl při kontrole přizpůsobit svůj program a kontrolorům se věnovat po celou dobu jejich přítomnosti.
4. Žalobce v podané žalobě namítl, že byl uznán vinným ze spáchání přestupku za jiný skutek, než pro který bylo správní řízení zahájeno. Poukázal na to, že Příkazem ze dne 25. 8. 2017 byl uznán vinným, že dne 2. 6. 2017 v průběhu kontroly inspekce ve věci povolení kácení dřevin konané v budově Úřadu městyse Libice nad Doubravou odmítl starosta městyse inspekci předložit údajně vydané rozhodnutí o povolení kácení dřevin rostoucích podél cesty od Libice nad Doubravou ke kopci Hradiště. Také v Oznámení o pokračování řízení ze dne 21. 9. 2017 byl skutek popsán obdobně. Rozhodnutí ČIŽP však popisuje skutek jinak, když uvádí, že dne 2. 6. 2017 v průběhu kontroly inspekce ve věci povolení kácení dřevin konané v budově Úřadu Městyse Libice nad Doubravou odmítl starosta městyse jako fyzická osoba přítomná na místě kontroly za kontrolovanou osobu inspekci předložit údajně Úřadem městyse Libice nad Doubravou vydané rozhodnutí o povolení kácení dřevin rostoucích podél cesty od Libice nad Doubravou ke kopci Hradiště, nebo sdělit, že takovým rozhodnutím nedisponuje. Žalobce má proto za to, že se jedná o jiný skutek, než pro který bylo správní řízení zahájeno. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 6A 99/2002 - 52. Podle názoru žalobce není uvedený rozsudek na věc aplikovatelný, neboť v případě žalobce šlo o nahlédnutí do dokumentu z doby minulé a časový odklad dokončení kontroly by na výsledek kontroly nemohl mít žádný vliv.
5. Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že námitku, kterou žalobce uvedl jako nedostatečně provedený přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v odvolacím řízení, žalobce uplatnil v odvolání a předmět této námitky tak žalovaný vypořádal již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z kontrolního řádu nevyplývá povinnost předem o předmětu kontroly vyrozumět kontrolovanou osobu. V posuzované věci městys věděl, že se kontrola bude týkat životního prostředí, pracovníci

inspekce v průběhu kontroly starostovi nabízeli, že na něj počkají v sídle úřadu městyse až do jeho opětovného návratu, jakmile mu to dovolí jeho pracovní program, nebo že vydané povolení ke kácení může vyhledat přítomná pracovnice úřadu. Starosta městyse však tyto možnosti odmítl, jím navrhovaný posun schůzky na další týden inspekce neakceptovala z obavy, že by mohlo být povolení dodatečně vyhotoveno. Ministerstvo v napadeném rozhodnutí uvedlo, že případné posunutí kontroly by tak postrádalo smysl vzhledem k jednoduchosti požadovaného úkonu, tedy vyhledání konkrétní listiny. Kácení proběhlo na jaře 2017, kontrola dne 2. 6. 2017, proto se nemohlo jednat o archivovanou listinu, jak namítá žalobce.

6. Žalovaný v této souvislosti připomněl prvotní vyjádření starosty městyse při kontrole dne 2. 6. 2017, kdy sdělil, že v předmětném místě žádné nadměrečné dřeviny nerostly a povolení nebylo třeba. Zároveň starosta nikdy při kontrole neuvedl, že potřebným povolením ke kácení městys nedisponuje. Ministerstvo v napadeném rozhodnutí vysvětlilo, že případná námitka brojící proti potřebnosti povolení mohla být městysem vznesena až následně po vyřešení otázky vlastní existence takového povolení.
7. Pokud ve druhé žalobní námitce městys uvedl, že byl uznán vinným za jiný přestupek, než pro který bylo správní řízení zahájeno, má žalovaný za to, že předmětný skutek je od počátku tentýž. Podle názoru žalovaného je zcela logické a v kontrolní praxi běžné, že pokud kontrolovaný subjekt vyžadovanou písemností nedisponuje, sdělí toto kontrolnímu orgánu. Inspekce jistě nežádala neexistující dokument, tím méně pak jeho dodatečné vyhotovení. Městys však nikdy nepřipustil, že by povolení neměl, naopak navrhoval inspekci další schůzku k jeho vyhledání.
8. Ve třetí žalobní námitce žalobce namítl, že podle jeho názoru je třeba odmítnout názor, že na věc dopadá inspekci aplikovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6A 99/2002, řešící otázku neodkladnosti kontroly, konkrétně odebrání vzorků. K uvedenému žalovaný uvedl, že ze znění uvedené námitky je mimo jiné patrné, že městys i nadále trvá na tom, že povolení k dispozici má. Citovaný rozsudek řeší podobnou situaci při kontrole, tedy otázku neodkladnosti, která se pochopitelně v detailech liší. Rozsudek byl použit pouze pro ilustraci, přičemž v napadeném rozhodnutí se ministerstvo zabývalo všemi námitkami žalobce a skutkový i právní stav je podle jeho názoru řádně doložen ve spisu.
9. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:
10. Česká inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát v Havlíčkově Brodě provedla dne 2. 6. 2017 kontrolu Městyse Libice nad Doubravou v sídle úřadu této obce. Kontrola byla zahájena předložením průkazů inspektorů, starosta městyse byl o kontrole inspekci předem telefonicky informován, byl s ním dohodnut termín kontroly a panu starostovi bylo obecně sděleno, že kontrola se bude týkat životního prostředí. Kontrola se v první části týkala výstavby komunikace v katastrálním území Libice nad Doubravou, nakládání s výkopovou zeminou v témže katastrálním území a zjištěné skutečnosti byly zaznamenány do protokolu o kontrole. Starosta poté uvedl, že se bude muset do patnácti minut vzdálit, neboť má objednané řemeslníky. Druhá část kontroly byla věnována kácení dřevin rostoucích podél cesty od Libice nad Doubravou ke kopci Hradiště. Starosta městyse byl inspekci požádán o předložení povolení ke kácení. V reakci na tento požadavek sdělil, že v předmětném místě žádné nadměrečné dřeviny nerostly a povolení nebylo třeba. Pracovníci inspekce oponovali, že kácení předmětných dřevin povolení

vyžadovalo a že pokud nebylo vydáno, bude tato skutečnost zaznamenána do protokolu. Starosta žalobce s tímto nesouhlasil, žádal po inspekci předložení udání, na základě něhož je prováděna kontrola a teprve potom že předloží požadované doklady. Inspekce starostovi žalobce sdělila, že informace může vyžadovat na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a upozornila, že odmítnutí předložení povolení může vést k závěru o maření kontroly. Starosta žalobce následně rozporoval samotné konání kontroly bez předchozího ohlášení a bez specifikace, čeho se bude týkat, doklady odmítnul předložit a odešel. Navrhoval schůzku následující týden, na což pracovníci kontroly nepřistoupili, protože hrozilo dodatečné vyhotovení dokladů ze strany kontrolovaného. Inspekce kontrolu uzavřela se závěrem o zmaření kontroly a vyslovila závěr, že zjištěné skutečnosti považuje za porušení § 10 odst. 2 kontrolního řádu.

11. Příkazem ze dne 25. 8. 2017 inspekce vyslovila závěr, že Městys Libice nad Doubravou je vinen tím, že dne 2. 6. 2017 v průběhu kontroly odmítl starosta obce předložit údajně vydané povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les, za což uložila inspekce městysi pokutu ve výši 50 000 Kč.
12. Proti Příkazu podal městys v zákonné lhůtě odpor, následně dne 21. 9. 2017 oznámila inspekce žalobci pokračování v řízení a stanovila žalobci lhůtu pro vyjádření se k podkladům.
13. Žalobce se vyjádřil k předmětu řízení dne 2. 10. 2017, odmítl odpovědnost za přestupek, vyjádřil nesouhlas s tvrzením o neposkytnutí součinnosti při kontrole a namítl, že mu nebylo předem oznámeno, na co se má při kontrole připravit. Obec se přestupku nemohla dopustit, neboť podle § 15 kontrolního řádu se jej může dopustit pouze fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba, v daném případě se jednalo o kontrolu orgánu veřejné správy a nikoli o kontrolu právnické či fyzické osoby.
14. V rozhodnutí ze dne 31. 10. 2017, č. j. ČIŽP/46/2017/2599, dospěla inspekce k závěru, že v daném případě byly splněny předpoklady pro uložení pokuty, neboť kontrola byla zahájena prvním kontrolním úkonem na místě kontroly za přítomnosti starosty městyse. Termín kontroly byl kontrolované osobě přizpůsoben, povinnost předem o kontrole vyrozumět kontrolovanou osobu není povinností kontrolního orgánu. Odkládání kontroly kontrolovanou osobou by byl postup odporující smyslu zákona, důvodem pro odložení není časová zaneprázdněnost starosty městyse. Kontrolovaná osoba měla jednoznačně sdělit, zda disponuje povolením, prokazování případného přestupku podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, by bylo předmětem až dalšího správního řízení. Kontrolovanou osobou nebyl Úřad městyse Libice nad Doubravou, nýbrž přímo městys, tedy právnická osoba.
15. Proti rozhodnutí o uložení pokuty podal žalobce včasné odvolání, v němž - stejně jako v podané žalobě - namítl, že neodmítal součinnost při kontrole, že časový odklad při případném odložení kontroly v posuzované věci nehraje roli, že inspekce neprokázala, že povolení ke kácení dřevin rostoucích mimo les bylo třeba, proto nelze nikoho sankcionovat za splnění nemožné povinnosti. Zároveň žalobce namítl, že obec se nemůže dopustit přestupku podle § 15 kontrolního řádu při výkonu přenesené působnosti. Kontrolován byl orgán veřejné správy a nikoli právnická či fyzická osoba. Zároveň žalobce namítl, že byl uznán vinným ze spáchání přestupku za jiný skutek, než pro který bylo řízení zahájeno.

16. O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání jako nedůvodné zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil se závěrem, že veškeré žalobcem uplatněné námitky, jednotlivě vypořádané na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí, shledal nedůvodnými.
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žalobce k výzvě soudu nepožádal o nařízení ústního jednání a rovněž žalovaný správní orgán na výzvu soudu vyjádřil mlčky svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání, Městský soud v Praze postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:
18. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o uložení pokuty žalobci ve výši 50 000 Kč za přestupek podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu za jednání, spočívající v tom, že dne 2. 6. 2017 při kontrole prováděné inspekci ve věci povolení kácení dřevin konané v budově Úřadu městyse Libice nad Doubravou, odmítl starosta jako fyzická osoba přítomná na místě kontroly za kontrolovanou osobu inspekci předložit vydané rozhodnutí o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les podél cesty směřující ke kopci Hradiště, anebo inspekci sdělit, že takovým rozhodnutím nedisponuje.
19. Podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, ve znění účinném do dne 30. 6. 2017, se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2. Podle tohoto ustanovení je kontrolovaná osoba povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá. Podle § 16 odst. 2 kontrolního řádu se za správní delikt podle odstavce 1 písm. a) uloží pokuta do 500 000 Kč.
20. Uvedené ustanovení bylo v kontrolním řádu zakotveno za účelem možného postihu osob, které zavinily, že kontrolovaná osoba nesplnila svou zákonnou povinnost součinnosti.
21. V nyní posuzované věci je třeba zdůraznit, že žalobou napadené rozhodnutí nesankcionuje jednání, kterým je ohroženo nebo poškozeno životní prostředí, nýbrž jednání, jímž pachatel brání řádnému výkonu státní správy (kontrolní činnosti). Bráněním výkonu státní správy totiž přímo nedochází k ohrožování či poškozování životního prostředí. Z toho plyne, že určujícími kritérii při ukládání sankce nemůže být míra ohrožení či poškození životního prostředí, nýbrž kritéria jiná, která správní orgán vyloží a řádně odůvodní ve svém rozhodnutí. Správní orgány obou stupňů vyložily, že bránění výkonu státní správy je vysoce společensky nebezpečné a představuje velmi závažné a hrubé porušení obecně závazných předpisů, v případě zákona o ochraně přírody a krajiny to jistě platí dvojnásob.
22. Žalobce neposkytl potřebnou součinnost ve smyslu § 10 odst. 2 kontrolního řádu, neboť v rámci kontroly ČIŽP, respektive její druhé části, která byla věnována kácení dřevin rostoucích podél cesty od Libice nad Doubravou ke kopci Hradiště, starosta městyse byl

inspekci požádan o předložení povolení ke kácení. V reakci na tento požadavek sdělil, že v předmětném místě žádné nadměrné dřeviny nerostly a povolení tedy nebylo třeba. Pracovníci inspekce mu oponovali, že kácení předmětných dřevin povolení vyžadovalo a že pokud nebylo vydáno, bude tato skutečnost zaznamenána do protokolu. Starosta žalobce s tímto názorem nesouhlasil, žádal po inspekci předložení udání, na základě něhož je prováděna kontrola a uvedl, že teprve potom předloží požadované doklady. Inspekce starostovi žalobce sdělila, že informace může vyžadovat na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a upozornila ho, že odmítnutí předložení povolení může vést k závěru o maření kontroly. Starosta žalobce následně rozporoval samotné konání kontroly bez předchozího ohlášení a bez specifikace, čeho se bude týkat, doklady odmítnul předložit a odešel. Pokud starosta žalobce navrhoval schůzku následující týden, pracovníci kontroly na jeho návrh nepřistoupili s odůvodněním, že hrozilo dodatečné vyhotovení dokladů ze strany kontrolovaného a tím i zmaření účelu kontroly.

23. Městský soud v Praze nesdílí názor žalobce, že správní orgány obou stupňů nezjistily spolehlivě skutkový a právní stav věci. Z podané žaloby není zřejmé, z jakých konkrétních skutkových či právních okolností žalobce tento názor dovozuje. Inspekce kontrolu uzavřela se závěrem o zmaření kontroly a vyslovila závěr, že zjištěné skutečnosti považuje za porušení § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Namísto toho, aby žalobce poskytl součinnost a buď inspekci předložil požadované rozhodnutí, nebo sdělil, že takové rozhodnutí neexistuje, protože podle názoru kontrolovaného není třeba, takřka výlučně se vyjádřoval jen formálně, aniž by jeho sdělení měla jakoukoliv větší informační hodnotu. Za poskytnutí součinnosti nelze považovat ani opakované dotazy žalobce na zdroj informací ČIŽP a na obsah podnětu, na jehož základě byla kontrola zahájena. V této souvislosti soud považuje za rozhodující, že i kdyby žalobce nemusel mít povinnost obstarávat, uchovávat, archivovat či vůbec pořizovat požadovaný dokument, tak skutková podstata daného deliktu nespočívá v tom, že by tyto dokumenty nevedl, ale v tom, že neposkytl patřičnou součinnost, tedy na výzvu nesdělil požadované informace. Byl-li tedy žalobce v rámci kontroly k předložení jmenovité písemnosti vyzván, potom měl dokumenty, k jejichž vedení byla povinen, ČIŽP poskytnout, a skutečnost, že požadovaným dokumentem snad reálně nedisponuje, ČIŽP sdělit. Podle Městského soudu v Praze nelze kontrolním orgánům vytýkat, že se dotazovaly i na předložení dokumentu, o kterém by se následně zjistilo, že je kontrolovaná osoba nemá reálně v dispozici, neboť kontrolní orgán tuto skutečnost nemůže bez součinnosti kontrolované osoby v některých případech vůbec zjistit.
24. Žalobce tak svým jednáním zaviněně ztížil provedení kontroly kácení dřevin rostoucích podél cesty od Libice nad Doubravou ke kopci Hradiště, jelikož ČIŽP nepředložil na základě předchozích výzev požadovaný dokument. Jelikož byl žalobce postižen za porušení povinností uložených mu v rámci kontroly zajišťujících řádný výkon kontroly prováděné ČIŽP, nemohlo mít ani případné následné zjištění, že povolením ke kácení dřevin nebylo nutno disponovat, vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť postup žalobce popsany výše nelze vykládat jako součinnost vůči ČIŽP. Provedení kontroly bylo v projednávané věci případné, neboť ČIŽP nejprve chtěla ověřit, zda vůbec a případně v jakém rozsahu bylo povolení ke kácení dřevin vydáno, a z prvotní reakce starosty žalobce vyplynulo důvodné podezření, že takovým povolením žalobce nedisponuje. Jeho další postup v rámci kontroly byl ryze účelový a směřoval k oddálení kontroly, v němž orgány inspekce důvodně spatřovaly snahu o zmaření předmětu kontroly.

25. Důvodná není ani námitka žaloby, v níž žalobce poukázal na skutečnost, že v průběhu řízení před správním orgánem došlo k tomu, že byl uznán vinným ze spáchání přestupku za jiný skutek, než pro který bylo správní řízení zahájeno. Poukázal na to, že Příkazem ze dne 25. 8. 2017 byl uznán vinným, že dne 2. 6. 2017 v průběhu kontroly inspekce ve věci povolení kácení dřevin konané v budově Úřadu městyse Libice nad Doubravou odmítl starosta městyse inspekci předložit údajně vydané rozhodnutí o povolení kácení dřevin rostoucích podlé cesty od Libice nad Doubravou ke kopci Hradiště. Také v Oznámení o pokračování řízení ze dne 21. 9. 2017 byl skutek popsán obdobně. Rozhodnutí ČIŽP však popisuje skutek jinak, když uvádí, že dne 2. 6. 2017 v průběhu kontroly inspekce ve věci povolení kácení dřevin konané v budově Úřadu Městyse Libice nad Doubravou odmítl starosta městyse jako fyzická osoba přítomná na místě kontroly za kontrolovanou osobu inspekci předložit údajně Úřadem městyse Libice nad Doubravou vydané rozhodnutí o povolení kácení dřevin rostoucích podél cesty od Libice nad Doubravou ke kopci Hradiště, nebo sdělit, že takovým rozhodnutím nedisponuje.
26. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek (viz rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1Afs 88/2009 – 48, publikované pod č. 2646/2012 ve Sbírce NSS). Posuzuje-li tedy soud otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, bere v úvahu jak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Pokud jde o věcné posouzení naplnění materiálního znaku přestupku, městský soud se ztotožnil s úvahami žalovaného. Prvním úkonem v předmětném řízení bylo vydání příkazu dne 25. 8. 2017, v jeho výrokové části byl skutek, jehož spáchání je žalobci kladeno za vinu, vymezen způsobem dostatečným do té míry, aby byl skutek nezaměnitelný se skutkem jiným. Žalobce nemohl o předmětu řízení pochybovat už proto, že řízení o uložení pokuty bezprostředně navazovalo na kontrolní řízení v provozovně žalobce a na učiněná kontrolní zjištění, se kterými byl žalobce řádně seznámen. Řízení o uložení pokuty za přestupek či správní delikt je svou povahou blízké řízení trestnímu, proto se některé ze zásad trestního řízení přiměřeně uplatní i v řízení o správním deliktu. Mezi takové zásady patří i zásada jednoty a totožnosti skutku. Podle ní platí, že totožnost skutku znamená, že správní orgán může rozhodnout pouze o skutku, který je uveden v oznámení o zahájení řízení (zde nahrazeno příkazem). Totožnost je zachována, bude-li totožné jednání nebo alespoň následek). Právní kvalifikace proto není relevantní, může se měnit v průběhu řízení, ale může být rozhodnuto pouze o tom, co je předmětem řízení. Totožnost skutku je naplněna, pokud je totožné alespoň jednání nebo alespoň následek, což v nyní posuzované věci bylo splněno. Upřesněním formulace o jednání žalobce a údajů o skutečném množství jednotlivých druhů obalů nebyla uvedená zásada porušena.
27. Městský soud v Praze má za to, že správní orgány řádně a logickým způsobem odůvodnily výši uložené sankce, přičemž nevykročily z mezí správního uvážení (tj. uložily druh sankce předvídaný zákonem a nepřekročily zákonem stanovenou horní hranici). Vzhledem k charakteru protiprávního jednání v daném případě nemohlo mít pro stanovení konkrétní výše sankce význam, zda žalobce ohrožoval či poškozoval životní prostředí. Ostatně správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí přiléhavě uvedl, že v důsledku zabránění provedení kontroly nebylo možné zjistit, zda k ohrožení či poškození životního prostředí došlo. Z toho důvodu je třeba hodnotit jednání žalobce jako společensky nebezpečné. Žalobci byla uložena pokuta 50 000 Kč při horní hranici půl milionu Kč, tato pokuta tak nebyla soudem shledána nepřiměřenou (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1As 3/2012 – 34, dostupný na www.nssoud.cz).

28. Městský soud v Praze má k uvedenému za vhodné připomenout, že není úkolem soudu v odůvodnění rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí správního úřadu podrobně znovu převzít obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, nicméně v nyní posuzované věci je přesvědčen o tom, že žalovaný odvolací správní úřad se podrobně vypořádal zejména s právními námitkami žalobce, když vyjádřil, v jakých konkrétních skutkových a právních okolnostech spatřuje naplnění podmínek kontrolního řádu pro rozhodnutí o uložení pokuty žalobci za neposkytnutí dostatečné součinnosti při kontrole. Smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního úřadu není polemika o souladnosti jednotlivých obecně závazných právních předpisů, ale především posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že se žalovaný správní úřad v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil k rozhodujícím namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení.
29. Městský soud v Praze po provedeném řízení dospěl k závěru, že úvahy žalovaného správního úřadu jsou dostatečné, logické a mají oporu v konkrétních zjištěných a náležitě popsanych údajích. Městský soud v Praze tak má za to, že žalovaný správní orgán se dostatečným způsobem vyjádřil k argumentaci žalobců a své úvahy náležitě zdůvodnil. Ze všech výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, proto ji podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.
30. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s. ř. s., podle něhož žalobci, kteří neměli ve věci úspěch, nemají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovanému správnímu úřadu, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení v jeho konečném stádiu nevznikly. Z uvedených důvodů soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2018

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu